

kendtgørelsens §§ 11 og 12 for øje. Det vil sige ved åbenbart helt urimelige påstande om A-status.

Forslaget genindfører den oprindelige undtagelsesregel om udlændinge, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning. Denne undtagelsesbestemmelse findes ikke i den gældende udlændingelov, hvilket betyder, at man reelt ikke har nogen mulighed for afvisning ved grænsen af udlændinge, der påberåber sig at være konventionsflygtninge, medmindre det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Med sætningen: »eller har gjort ophold i over 3 uger i et andet land« understreger forslagsstillerne det såkaldte »førsteasyllandsprincip«, dog med en tidsmæssig grænse på 3 uger.

Førsteasyllandsprincippet indebærer, at en udlænding ikke har noget krav på ophold i Danmark, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land.

Et ophold på over 3 uger i et andet land må være udtryk for, at udlændingen ikke har følt sig forfulgt i dette land, og udlændingen har derfor ikke krav på at kunne søge asyl i et tredje land, heller ikke selv om udlændingen f.eks. skulle få et transitvisum igennem f.eks. DDR.

Tre ugers grænsen er således en rimelig tidsgrænse for, hvor længe en flygtning kan betegnes som værende »en route«.

Se i øvrigt bemærkningerne i betænkning nr. 968/1982 om udlændingelovgivningen side 130 og 131 samt justitsministerens besvarelse af retsudvalgets spørgsmål nr. 6 af 3. februar 1983 om princippet om første asylland samt besvarelse af retsudvalgets spørgsmål nr. 21 af 14. februar 1983 vedrørende samme spørgsmål. Begge svar er optrykt som bilag til lovforslaget.

Til nr. 2

Den foreslåede § 8 omhandler de flygtninge, som ikke kan falde ind under den foreslåede § 7, stk. 1, nr. 1, dvs. flygtningekonventionens ordlyd. Det drejer sig om de såkaldte de facto-flygtninge, også kaldet B-flygtninge, som i de fleste lande, som vi sammenligner os med, ikke har de samme rettigheder som de jure-flygtningen (konventionsflygtningen). Forskellen består bl.a. i mindre beskyttelse mod udvisning, ligesom B-flygtningen ikke kan få det særlige flygtningepas, men i stedet tilbydes et dansk rejsepas. Denne forskel ønsker forslagsstillerne genindført.

Forslagsstillerne har forsøgt at definere, hvad man forstår ved en de facto-flygtning, og hvilke betingelser der skal være til stede, for at man i

Danmark kan blive betragtet som de facto-flygtning.

De facto-flygtninge er hjemstavnfordrevne personer, som på grund af krig, besættelse, naturkatastrofer eller lignende tungtvejende grunde ikke længere ønsker at opholde sig i deres hjemland.

Med sætningen: »eller lignende tungtvejende grunde« menes f.eks. republikflygtninge.

Med sætningen: »Opholdstilladelse kan efter ansøgning til danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet eller politiet« tilkendegiver forslagsstillerne, at B-flygtninge som hovedregel skal have visum forinden indrejse, og at udlændingen skal søge om dette visum ved den nærmeste danske ambassade i det land, hvor udlændingen opholder sig. Der kan dog forekomme tilfælde, hvor udlændingen opholder sig her i landet eller på grænsen, f.eks. på ferie, eller henvender sig som politisk afhopper.

Om begrebet »B-flygtning eller de facto-flygtning« henvises der i øvrigt til notat udarbejdet af Dansk Flygtningehjælp, justitsministeriet og tilsynet med udlændinge om anvendelse af begrebet »B-flygtninge« eller »de facto-flygtninge« i Danmark. Notatet er optrykt som bilag til lovforslaget sammen med justitsministeriets besvarelse af folketingets retsudvalgs spørgsmål nr. 36 af 3. marts 1983 vedrørende forslag til udlændingelov (L 105, bilag 22).

Til nr. 3

Bestemmelsen omhandler andre udlændinge, som ikke er konventionsflygtninge, men udlændinge, som af forskellige familie-, arbejds- eller tilknytningmæssige grunde ønsker at opholde sig i Danmark.

De hidtil gældende regler om familiemæssige sammenføringer kan efter forslagsstillerne indtryk betyde en kraftig forøgelse af udlændinges indvandring, hvorfor disse regler er strammet op i lovforslaget.

I den foreslåede § 9, stk. 1, nr. 1, er der hovedsagelig tale om udlændinge, der på grund af emigration eller ægteskab har fraskrevet sig deres tidligere danske statsborgerskab, samt personer, der fast har boet i Danmark i mindst 7 år, og som i dette tidsrum har skaffet sig en særlig tilknytning til dansk kultur og sprog. Det kunne f.eks. dreje sig om udlændinge, som forinden afrejsen fra Danmark kunne have fået dansk indfødsret, men som blot ikke har udnyttet den mulighed før udrejsen. Som nævnt omfatter bestemmelsen også danske emigranter, som f.eks. i deres alderdom ønsker